

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: J. N.
zastoupený Ing. Vilémem Daňkem, Ph.D. LL.M.
sídlem Vinohradská 17, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví
sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 00 Praha 6

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: Lesy České Republiky s.p., IČO 42196451
sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Kralové
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Štaidlem
sídlem Apolinářská 445/6, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11. 2. 2021, č. j. PUV 2019-36496/20076423/2020/ÚPV

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11. 2. 2021, č. j. PUV 2019-36496/20076423/2020/ÚPV, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 19 456 Kč ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Ing. Viléma Daňka, Ph.D. LL.M., patentového zástupce.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodl o rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen

„Úřad“) ze dne 23. 7. 2020 33377, sp. zn. PUV 2019-36496, o výmazu užitého vzoru o názvu „Zařízení ke shromažďování dat o zvěři, přístupu k nim a nakládání s těmito daty“, z rejstříku užitéch vzorů tak, že :

ve výroku pod bodem I. vyslovil, že podle § 21 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb, o užitéch vzorech, ve znění podějších předpisů (dále jen „zákon o užitéch vzorech „) se zmeškání lhůty nepromítá a

ve výroku pod bodem II. rozklad žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí Úřadu ze dne 23.7.2020.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřadu bylo rozhodnuto o výmazu uvedeného užitého vzoru na základě návrhu společnosti Lesy České republiky, s.p. (v této věci osoby zúčastněné na řízení) s odůvodněním, že žalobce jako majitel užitého vzoru se ve stanovené ani v prodloužené lhůtě k návrhu nevyjádřil a tím byly dána podmínky pro výměz dle §18 odst. 4 zákona o užitéch vzorech.

II. Rozhodnutí předsedy Úřadu (napadené rozhodnutí)

3. Předseda Úřadu (dále jen „žalovaný“) v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění, že předmětný užitý vzor byl č. 33377 o názvu „Zařízení ke shromažďování dat o zvěři, přístupu k nim a nakládání s těmito daty“ byl zapsán do rejstříku užitéch vzorů s právem přednosti ode dne 1. 8. 2019. Návrhem doručeným prvostupňovému orgánu dne 21. 1. 2020 se osoba zúčastněná na řízení domáhala výmazu tohoto užitého vzoru z rejstříku užitéch vzorů s odůvodněním, že chráněné technické řešení není způsobilé k ochraně dle § 1 zákona o užitéch vzorech, neboť nebylo nové a nepřesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti. Dále osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že definice předmětu užitého vzoru nesplňovala základní zákonné podmínky kladené na formulaci nároků na ochranu, a tak přihláška užitého vzoru nesplňovala podmínky pro zápis do rejstříku užitéch vzorů dle § 8 odst. 3 písm. c) odst. 5 zákona o užitéch vzorech.
4. Prvostupňový orgán dne 5. 2. 2020 odeslal žalobci jako majiteli užitého vzoru zprávu, jejíž přílohou byla kopie návrhu na výmaz předmětného užitého vzoru spolu s namítanými dokumenty. Žalobce byl touto zprávou vyzván k vyjádření se k návrhu na výmaz a k tomuto vyjádření mu byla stanovena lhůta do 6. 4. 2020. Touto zprávou byl žalobce současně řádně poučen, že nevyjádří-li se ve stanovené lhůtě k návrhu na výmaz, prvostupňový orgán v souladu s § 18 odst. 4 zákona o užitéch vzorech vymaže užitý vzor z rejstříku užitéch vzorů. Lhůta k vyjádření byla na základě žádosti žalobci postupně prodloužena do 6. 7. 2020. Úřad proto prvostupňovým rozhodnutím podle dle § 18 odst. 4 zákona o užitéch vzorech provedl výmaz užitého vzoru č. 33377 z rejstříku užitéch vzorů.
5. Žalovaný dále vyšel ze zjištění, že žalobce současně s rozkladem proti prvostupňovému rozhodnutí, avšak v samostatném podání, podal žádost o prominutí zmeškání lhůty a navrácení v předešlý stav. Žádost byla odůvodněna tím, že nemožnost vyjádřit se k namítaným skutečnostem způsobila pandemie COVID-19 a následné napadení serverů virovou infekcí, a to jak u serverů žalobce , tak i jeho zástupce ve druhém a třetím čtvrtletí roku 2020 (dle žalobce patrně od 1. 6. 2020 do 1. 8. 2020) a ztráta dat týkajících se lhůt znemožnily zástupci získání potřebných instrukcí a vyjádření k návrhu na výmaz od žalobce. Dle žádosti se žalobce a jeho zástupce o zmeškaném úkonu dozvěděli až 28. 7. 2020, resp. 1. 8. 2020, tj. doručením prvostupňového rozhodnutí, a že bezprostředně poté

žalobce odstranil virovou infekci ze svého počítačového systému instalací nového antivirového programu, čímž pominula překážka, která bránila sledování lhůt a provedení úkonu. Žádost o prominutí zmeškání lhůty prvostupňový orgán obdržel dne 7. 8. 2020 spolu s vyjádřením žalobce k návrhu na výmaz.

6. K výčtu komplikací tvrzených žalobcem žalovaný konstatoval, že žádný z důvodů, tj. napadení serverů virovou infekcí u žalobce i zástupce a také tvrzená ztráta dat týkajících se lhůt, nebylo možno shledat za závažný akceptovatelný důvod ve smyslu ustanovení pro uplatnění prominutí zmeškání lhůty. K tomuto závěru žalovaný dospěl na základě zjištění ze správního spisu, že prvostupňový orgán dne 10. 6. 2020 přijal žádost žalobce o druhé prodloužení lhůty datovanou dne 8. 6. 2020, tj. již v době tvrzeného napadení serveru žalobce a také jeho zástupce virovou infekcí. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že nečinnost žalobce, resp. jeho zástupce, spočívala toliko v nepředložení nutného vyjádření k návrhu na výmaz, nikoliv v neschopnosti komunikace se správním orgánem z důvodu virových infekcí. Navíc žalobce v žádosti o prominutí zmeškání lhůty odkázal také na problémy spojené s pandemií COVID-19. Žalovaný k tomu konstatoval, že v daném případě je nutno aplikovat stanovisko ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v době trvání nouzového stavu vyhlášeného usnesením vlády č. 194 (dále jen „stanovisko ministerstva vnitra“), dle něhož volnější posuzování jejich běhu se neuplatní u lhůt propadného charakteru nebo lhůt, s jejichž uplynutím zákon spojuje určitý následek, zde konkrétně výmaz užitého vzoru. Žalobce sice podal prostřednictvím svého zástupce proti napadenému rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě rozklad, ke kterému bylo připojeno i vyjádření k návrhu na výmaz a současně s rozkladem podal žádost o prominutí zmeškání lhůty, avšak v žádosti o prominutí zmeškání lhůty uvedené důvody žalovaný nemohl akceptovat jako vážnou příčinu nepředložení vyjádření se k návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru z rejstříku užitných vzorů. Žalovaný k tomu konstatoval, že výmazové řízení dle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech je založeno na tom, že majitel užitého vzoru nereaguje ve stanovené lhůtě (zde navíc ve lhůtě opakovaně prodloužené) na návrh na jeho výmaz z rejstříku užitných vzorů. Proto nelze tuto skutečnost zvrátit dodatečným, v rozkladu uplatněným nesouhlasem s výmazem užitého vzoru z rejstříku užitných vzorů. I dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2008, č. j. 9 Ca 8/2006, jsou důsledky dle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech předvídatelné.
7. Žalovaný tedy konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a nebyl důvod pro jeho zrušení či změnu.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě namítal zkrácení na právech a nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný vydal podle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech pouze formální rozhodnutí, aniž by se zabýval věcnou argumentací podání osoby zúčastněné na řízení, a aniž by zkoumal, zda technické řešení užitého vzoru č. 33377 žalobce je či není způsobilé k ochraně dle § 1 zákona o užitných vzorech.
9. K důvodům rozhodnutí uvedl, že jeho žádost o prominutí zmeškání lhůty k vyjádření dle § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích za použití § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech, a navrácení v předešlý stav dle § 41 odst. 2 správního řádu byla odůvodněna tím, že pandemie COVID-19 ve spojení s napadením počítačových serverů žalobce i jeho zástupce virovou infekcí ve druhém a třetím čtvrtletí roku 2020 znemožnily zástupci žalobce získání potřebných instrukcí od žalobce k vyjádření k návrhu

na výmaz. Virová infekce, která napadla počítačové servery žalobce i jeho zástupce, zároveň zapříčinila ztrátu dat týkajících se lhůt. Žalobce a jeho zástupce se tedy o výmazu užitého vzoru až doručením prvostupňového rozhodnutí. Bezprostředně poté žalobce i jeho zástupce virovou infekci ze svého počítačového systému odstranili instalací nového antivirového programu, což žalobce může doložit listinnými doklady. Žalobce namítl, že žalovaný příčinu spojenou s pandemií COVID-19 nedůvodně bagatelizoval. Dle žalobce byla pandemická situace natolik vážná, že ji lze srovnat např. s válečným konfliktem. Zástupce žalobce měl v období II. a III. čtvrtletí 2020 mj. závažné zdravotní omezení, v důsledku čehož nebyl schopen urgentně řešit nápravu kybernetické bezpečnosti kancelářského vybavení. Dle stanoviska ministerstva vnitra nouzový stav, resp. krizová opatření nařízená v souvislosti s nouzovým stavem, která mohou omezit možnost učinit úkon v požadované lhůtě z důvodu omezeného pohybu osob, mají povahu závažných důvodů, které nastaly bez zavinění účastníka řízení ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu. Žalovaný měl v souladu se stanoviskem ministerstva vnitra postupovat k posuzování žádosti žalobce individuálně a benevolentněji, neboť krizová opatření nařízená v souvislosti s nouzovým stavem zapříčinila bezprecedentní stav, který nelze přisuzovat k tíži žalobce.

10. Žalovaný rovněž neakceptoval jako vážnou příčinu nepředložení vyjádření žalobce k návrhu na výmaz napadeného užitého vzoru z rejstříku užitných vzorů kybernetický útok. Dle žalobce přitom ochromení práce způsobené narušením kyberbezpečnosti a kybernetickými útoky počítačových virů je objektivním problémem. Vážnost tohoto problému dokládá mj. nedávné zřízení Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost. Žalobce k tomu odkázal na komentář k § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích (*Chloupek, V., Hartvichová, K. a kol. Patentový zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017*), dle něhož výjimkou z pravidla, kdy za překážku objektivní povahy obecně nelze považovat opominutí právního zástupce účastníka řízení, je případ, kdy účastník řízení svého právního zástupce ke konání instruuje a ten, i přes veškeré aktivní podněty účastníka řízení, ve věci nic neučiní. Dle žalobce lze tuto překážku na jeho případ aplikovat, neboť v důsledku virové infekce počítačového serveru zástupce instrukce žalobce nebyla doručena. Za aktivní přístup žalobce se dá považovat také opakované prodloužení lhůty k podání vyjádření prodloužené do 6. 7. 2020.
11. Žalobce dále konstatoval, že nezpochybňuje právní větu o výmazu užitého vzoru z rejstříku v případě, že se majitel užitého vzoru ve stanovené lhůtě k návrhu na výmaz nevyjádří, avšak namítl, že ustanovení neobsahuje dodatek, že se jedná o lhůtu, jejíž zmeškání nelze prominout. Jedná se tudíž o lhůtu, na kterou lze uplatnit § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích za použití § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech, o prominutí zmeškání lhůty, jak také žalobce učinil.
12. Žalovaným referovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2008, č. j. 9 Ca 8/2006, se dle žalobce týkal odlišných skutkových okolností, neboť v daném případě došlo k zmeškání vyjádření k návrhu na výmaz užitého vzoru z důvodu pochybení na straně zástupce majitele užitého vzoru. V nyní projednávané věci však nedošlo k opomenutí, nýbrž k výjimce, kdy žalobce svého zástupce instruoval k podání žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření, avšak jeho podání bylo zmařeno pandemií COVID-19 a narušením kybernetické bezpečnosti.

13. Žalobce zdůraznil, že považuje jednání žalovaného za neadekvátní tomu, jak závažné skutečnosti výmazem užitého vzoru z rejstříku užitečných vzorů nastaly. Žalovaný měl v případě pochybností žalobce vyzvat k doložení tvrzených skutečností dle § 50 odst. 2 správního řádu. Žalovaný pochybil, když řádně nezodůvodnil závěry vedoucí k zamítnutí rozkladu a s tím související žádosti o prominutí zmeškání lhůty na vyjádření. Žalobce trvá na tom, že překážky, které bránily včasnému podání vyjádření k návrhu na výmaz užitého vzoru, lze považovat za závažný a akceptovatelný důvod dle § 65 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích.
14. Žalobce namítl, že v databázi užitečných vzorů rejstříku žalovaného našel žalobce v uplanulých 5 letech nespočet žádostí o prominutí lhůty, kterým bylo žalovaným vyhověno. Současně přiložil výčet 43 dokumentů (rozhodnutí), z nichž je patrné vyhovění žádostí. Za období od 1. 2. 2020 – 1. 2. 2021, tj. období, které je spojeno s pandemií COVID-19, bylo nalezeno 5 užitečných vzorů, v jejichž případě žalovaný vyhověl žádosti o prominutí zmeškání lhůty. Žalobce poukázal na to, že žalovaný tato rozhodnutí nikde nezveřejnil tak, aby se s nimi mohla veřejnost seznámit, čímž nesplňuje závazky vyplývající mu z mezinárodní smlouvy TRIPS, čímž narušuje transparentnost správních řízení. Žalobce se v souvislosti s označením, 43 rozhodnutí, v nichž bylo vyhověno žádosti o prominutí zmeškání lhůty odvolal na zásadu legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu. Pokud žalovaný vyhovoval žádostem o prominutí zmeškání lhůty v řízeních ve věci užitečných vzorů, měl tak učinit i v případě žalobce. Opak naplňuje znaky libovůle v rozhodování správního orgánu.
15. Žalobce dále namítl, že o žádosti o prominutí zmeškání lhůty nerozhodoval správní orgán, který byl k rozhodování příslušný. Ve smyslu § 41 odst. 6 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. Žádost o prominutí zmeškání lhůty k vyjádření byla podána nezávisle a samostatně na podání rozkladu a vyjádření k návrhu na výmaz předmětného užitého vzoru, a to jako samostatné podání dle § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích za použití § 21 odst. 2 zákona o užitečných vzorech § 41 odst. 2 správního řádu. Lhůta k provedení úkonu (podání vyjádření k výmazu užitého vzoru žalobce) byla stanovena prvostupňovým orgánem žalovaného. Prominout lhůtu byl tedy příslušný pouze ten orgán žalovaného, který ji stanovil. Žalobce se tak domnívá, že o žádosti o prominutí zmeškání lhůty žalobce rozhodl věcně i místně nepříslušný druhostupňový orgán žalovaného. Žalovaný navíc takto nerozhodoval v obdobných případech, takže nedržel rozhodovací praxi dle § 2 odst. 4 správního řádu.
16. Žalobce shrnul, že v předmětné věci žalovaný řádně neodůvodnil a dostatečně nezohlednil všechny podstatné skutečnosti, které vedly ke zmeškání úkonu, na jehož základě došlo k výmazu předmětného užitého vzoru z rejstříku. Žalobce tedy navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě upozornil, že prominutí zmeškání lhůty dle § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích je výjimečný institut, při němž leželo důkazní břemeno na žadateli. Žalobce přitom na jedné straně uvedl, že poruchou počítačového systému ztratil data týkající se lhůt a že nemohl kvůli kybernetickému útoku komunikovat se svým zástupcem ani s žalovaným, a na druhé straně žalovanému doručil podání datované v době tvrzeného zavirování žalobcova

systému. Dle žalovaného nelze tvrzené omezení žalobcovy činnosti plynoucí z kybernetického útoku považovat za závažný důvod dle § 65 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích. Ani žalobcem zmíněné předložení nové licence k antivirovému programu nebylo dostatečné pro prominutí zmeškání lhůty, jelikož samo o sobě nedokazovalo zavírování počítače. Ani v době pandemie nic nebránilo žalobci zařídit doručení svého vyjádření jiným způsobem než elektronicky.

18. Žalovaný dále oponoval, že stanovisko ministerstva vnitra neposkytuje účastníkům řízení automaticky možnost ignorování správních lhůt. Aby nouzový stav mohl být považován za závažný důvod pro prominutí zmeškání lhůty, musí být nouzový stav v příčinné souvislosti se zmeškáním konkrétního úkonu. Žalovanému není jasné, jaké konkrétní krizové opatření za nouzového stavu způsobilo žalobci problémy v komunikaci se svým zástupcem. Žalovaný si není vědom, že by některé krizové opatření omezovalo možnosti různých forem elektronické nebo telefonické komunikace. Stanovisko ministerstva vnitra se navíc vztahuje k prominutí zmeškání lhůty dle jiného ustanovení. Tvrzení žalobce, že nemohl se svým zástupcem komunikovat ani elektronicky z důvodu narušení kybernetické bezpečnosti, je z pohledu žalovaného nedůvěryhodné.
19. Co se týče námitky legitimního očekávání žalovaný oponoval, že z existence dřívějších kladně vyřízených žádostí o prominutí zmeškání lhůty nelze dovodit, že žalobcova žádost měla být posouzena kladně, byla-li založena na jiných skutkových okolnostech.
20. K námitce nepřislušnosti žalovaný oponoval, že zákon neupravuje, který orgán žalovaného rozhoduje o žádosti o prominutí zmeškání lhůty dle § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, přičemž subsidiární aplikace správního řádu je dle § 63 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích vyloučena. O prominutí zmeškání úkonu rozhoduje orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. Podáním rozkladu došlo k devolutivnímu účinku a orgánem, který od toho okamžiku vedl řízení, byl odvolací orgán žalovaného. Tvrdí-li žalobce, že ve většině případů rozhoduje o žádosti o prominutí zmeškání lhůty prvostupňový orgán žalovaného, je to způsobeno tím, že obvyklým postupem žadatelů je, že o prominutí zmeškání lhůty žádají před podáním rozkladu. V takových případech o žádostech o prominutí zmeškání lhůty rozhoduje prvostupňový orgán. V daném případě však žalobce podal ve stejný den jak rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, tak žádost o prominutí lhůty. O věci rozhodl nadřízený správní orgán, přičemž proti rozhodnutí o (ne)prominutí zmeškání lhůty stejně nebylo možné se odvolat. Žalobce tedy nebyl ochuzen o opravný prostředek. Uvedený postup byl rovněž v souladu s principem procesní ekonomie a zavedenou praxí.
21. Žalovaný je tedy přesvědčen, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je správně, logicky a podrobně odůvodněno a bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

22. Osoba zúčastněná se ztotožnila s vyjádřením žalovaného, přičemž dodala následující.
23. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na skutečnost, že stanovisko ministerstva vnitra se vztahuje k nouzovému stavu, který byl v České republice vyhlášen od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 a opětovně až od 5. 10. 2020. Je tedy dle osoby zúčastněné na řízení zřejmé, že zmeškání lhůty, která byla žalobci opakovaně prodloužena až do 6. 7. 2020, nastalo v době,

na které se stanovisko ministerstva vnitra už nevztahovalo. Omezení uložená vládou i ministerstvem zdravotnictví byla, jde-li o volný pohyb a shromažďování osob, minimální (např. mimořádné opatření zakazovalo od 9. 6. 2020 hromadné akce s počtem návštěvníků nad 500 osob a na ně navazující mimořádné opatření zakazovalo s účinností od 22. 6. 2020 hromadné akce v počtu vyšším než 1 000 osob). Dle osoby zúčastněné na řízení tedy epidemiologická situace nebránila osobnímu setkání žalobce a jeho právního zástupce stejně jako nebránila sjednání případné substituce zástupce žalobce. Osoba zúčastněná na řízení navíc poukázala také na to, že žalobce a jeho právní zástupce po doručení prvostupňového rozhodnutí byli schopni během několika dnů připravit vyjádření k návrhu na výmaz užitého vzoru a vyjádření žalovanému doručit, a to za stejné epidemiologické situace.

24. Osoba zúčastněná na řízení označila za nevěrohodnou i argumentaci žalobce týkající se tvrzeného narušení kybernetické bezpečnosti, a navíc i za nekonzistentní, když na jednu stranu je v žalobě uvedeno, že „v důsledku virové infekce počítačového serveru nebyla instrukce žalobce jeho právnímu zástupci doručena“, a na druhou stranu, že žalobce lhůtu zmeškal proto, že „virovou infekcí byla způsobena ztráta dat týkajících se lhůt“. Přitom je zřejmé, že žalobce, resp. právní zástupce žalobce se žalovaným v uvedené době komunikoval. Potvrzení zakoupení antivirového programu neprokazuje napadení počítačovým virem. Nadto je na žalobci a jeho právním zástupci, jak vedou svoji agendu.
25. K žalobní námitce nepřislušnosti osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce ignoruje skutečnost, že aplikace § 41 odst. 6 správního řádu je vyloučena § 63 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích ve spojení s § 21 odst. 1 zákona o užitných vzorech. I pokud by citované ustanovení správního řádu mělo být aplikováno, žalovaný postupoval zcela v intencích, neboť o prominutí, resp. neprominutí zmeškání lhůty žalobcem rozhodl „správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vedl řízení“. Navíc předseda žalovaného není samostatným správním orgánem odlišným od žalovaného. I samotný § 65 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích konstatuje, že o prominutí lhůty rozhoduje žalovaný, aniž by byla obsažena bližší specifikace rozhodující osoby. Protože žalobce podal žádost o prominutí lhůty spolu s rozkladem, o kterém dle zákona rozhoduje předseda žalovaného, byl konkrétní osobou určenou k rozhodnutí právě předseda žalovaného.
26. Osoba zúčastněná na řízení shrnula, že žalobce nekonkretizoval, jaká pandemická opatření mu zabránila v podání vyjádření k návrhu na výmaz užitého vzoru, ale nedoložil kybernetický útok jak sebe, tak svého zástupce. Přitom je jen stěží uvěřitelné, že by žalobci i právnímu zástupci nefungovala po dobu dvou měsíců elektronická komunikace a systém sledování lhůt, aniž by žalobce a jeho právní zástupce tento problém zaznamenali.
27. Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhl, aby soud žalobu zamítl.

VI. První jednání před soudem

28. Při prvním jednání před soudem zástupce žalobce poukazoval na rozhodovací praxi Úřadu ve věcech žádostí o prominutí zmeškání lhůty s tím, že žalobce má povědomost o tom, že Úřad v řadě případů lhůtu promíjí. Žalobce nemá možnost se s uvedenými rozhodnutími seznámit, neboť je Úřad nezveřejňuje v rozporu s dohodou TRIPS. Poukázal na to, že žalobce má nadále zájem na ochraně užitého vzoru, poukazuje však na řadu dokumentů

k návrhu na zápis, které k vyjádření žalobce vylučují telefonickou komunikaci a vyžadují osobní kontakt. Ke ztrátě dat uvedl, že trvalo 3 měsíce než se podařilo závadu zjistit, žalobce kontaktoval IT specialistu k tomu, jak prokázat zavirování počítače s výsledkem, že nleze doložit neexistenci určitého stavu. Zástupce žalobce navrhl svědeckou výpověď konkrétní osoby, která by dosvědčila situaci v odstraňování závady. K překážce spočívající v nouzovém stavu uvedl, že i mimo tuto dobu existovalo riziko ohrožení zdraví.

29. Zástupce žalovaného obhajoval rozhodnutí žalovaného, uvedl, že Úřad zveřejňuje jen rozhodnutí konečná, nikoliv procesní rozhodnutí, jímž rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty je. Uvedl, že pokud je dána objektivní překážka nedodržení lhůty rozhodnutí o žádosti ji nezkoumá a neposkytuje širší odůvodnění. Je na žalobci, aby si hlídal zákonné lhůty. Poukázal na to, že tvrzení žalobce o zavirování serveru je nevěrohodné, neboť dne 8.6. 2020 byla od žalobce doručena žádost o prodloužení lhůty připravená předem. Prokázání překážek včetně výsledku svědka měl žalobce navrhopvat ve správním řízení.
30. Zástupkyně osoby zúčastněné na řízení uvedla, že žalobce měl dostatečný časový prostor od 17.5.2020 až do října 2020 poskytnout své vyjádření a dále, že virovou infekci serveru dokládá jen zakoupením antivirového programu, nikoliv např. objednávkou servisní služby. Doplnila, že navrhovaný důkaz nebyl uplatněn v podané žalobě.
31. Soud odročil jednání za účelem předložení rozhodnutí žalovaného, jimiž žalobce namítal odlišnou správní praxi.

VII. Doplnění dokazování a další vyjádření žalovaného

32. Žalovaný s vyjádřením ze dne 14.2.2023 předložil soudu 43 rozhodnutí v jiných věcech rozhodování Úřadu o (ne)prominutí zmeškání lhůty k úkonu v řízeních, týkajících se ochrany průmyslového vlastnictví. Uvedl, že soudem vyžádaná rozhodnutí žalovaného nejsou relevantní pro posouzení nyní projednávané věci, jelikož byla vydána v řízeních o zápisu užitného vzoru, které má jinou povahu než přísně koncentrované řízení o návrhu na výmaz užitného vzoru. Žalovaný tedy navíc soudu předložil i rozhodnutí, která byla vydána v řízeních o návrhu na výmaz užitného vzoru.
33. Žalovaný dodal, že podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro vyjádření se k návrhu na výmaz je velmi ojedinělé a žalovanému se nepodařilo dohledat rozhodnutí, v němž by takové žádosti vyhověl. Všech 43 rozhodnutí, na která žalobce odkazuje, se týkají zápisného řízení ve věci užitných vzorů, přičemž zejména se jedná o prominutí zmeškání lhůty pro doplnění formálních nedostatků přihlášky užitného vzoru. Žádné žalobcem odkazované rozhodnutí se netýká výmazového řízení ve věci užitných vzorů. Žalovaný podotkl, že řízení o zápisu užitného vzoru, na rozdíl od *inter partes* řízení o návrhu na výmaz užitného vzoru, nemá dopad na práva třetích osob, proto je jeho praxe při posuzování žádostí o prominutí zmeškání lhůty v těchto řízeních poměrně benevolentní, jak také plyne z vyžádaných rozhodnutí.
34. Výmaz užitného vzoru se zapisuje do rejstříku užitných vzorů, přičemž třetí osoby jednají v dobré víře v zápis do veřejného seznamu, jímž rejstřík užitných vzorů je (tj. v dobré víře, že dané technické řešení již není chráněno průmyslovým právem). Rovněž je třeba vzít v úvahu, že řízení o návrhu na výmaz je řízením koncentrovaným, kde požadavek na striktní předložení důvodů výmazu a důkazních prostředků v návrhu bez možnosti jejich doplnění dle § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech je vyvážen požadavkem na vyjádření

se k návrhu ve stanovené lhůtě (pod sankcí výmazu) dle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech. Žádost o prominutí zmeškání lhůty musí být opřena o důvod zmeškání, kterým je překážka objektivní povahy nezávislá na vůli žadatele. Posouzení důvodu zmeškání lhůty včetně jeho prokázání je věcí správního uvážení žalovaného. Protože výmaz užitného vzoru při nevyjádření se k návrhu na výmaz je zákonem předvídaná skutečnost a že případné prominutí zmeškání lhůty by zasáhlo do dobré víry třetích osob, lze prominout zmeškání lhůty pro vyjádření se k návrhu na výmaz užitného vzoru pouze za výjimečných okolností. Žalovaný ve své databázi nenašel žádné rozhodnutí, kde by vyhověl žádosti o prominutí zmeškání lhůty k vyjádření se k návrhu na výmaz užitného vzoru. Takové žádosti jsou navíc poměrně vzácné, jelikož uvědomělý zástupce si je vědom nenapravitelné ztráty (výmazu) užitného vzoru při nedodržení lhůty k vyjádření.

35. Výše uvedený rozdílný přístup u žádostí o prominutí lhůty u zápisného a výmazového řízení dle žalovaného nepředstavuje porušení principu legitimního očekávání, jak tvrdí žalobce, ale vyplývá z odlišné povahy obou řízení, kdy zápisné řízení je v případě užitných vzorů založeno pouze na formálním průzkumu, zatímco věcný průzkum se provádí až při návrhu na výmaz. Je odpovědností majitele užitného vzoru, aby byl aktivní, je-li návrh na výmaz podán. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 10 As 112/2014-53, dle něhož *„V otázce užitných vzorů je vhodné připomenout, že žalovaný při provádění jejich zápisu v podstatě neposuzuje, zda tyto zápisnou způsobilost mají či nikoli. O to striktněji jsou však nastavena pravidla v řízení o jejich výmazu. Pokud se tak majitel užitného vzoru k návrhu na výmaz ve stanovené lhůtě nevyjádří, žalovaný provede výmaz bez dalšího (§ 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech). Ve svém vyjádření je majitel užitného vzoru sice omezen rozsahem přihlášky užitného vzoru, avšak uvedené je nutno vykládat tak, že „nemůže uvádět skutečnosti jiné, nové či činit návrhy týkající se vlastní přihlášky užitného vzoru“, tedy zpětně přihlášku užitného vzoru fakticky modifikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2005, č. j. 7 A 105/2002-63, č. 1099/2007 Sb. NSS).“* Dle žalovaného tedy žalobcem tvrzenou ztrátu dat týkajících se lhůt nebylo možno shledat za závažný, akceptovatelný, a především prokázaný důvod prominutí zmeškání lhůty. Žalobce neunesl své důkazní břemeno.

VIII. Další jednání před soudem

36. Při druhém jednání před soudem, k němuž si soud od žalovaného nechal předložit rozhodnutí ve věcech rozhodovací praxe Úřadu odkazovaných žalobcem v podané žalobě a při minulém jednání, soud provedl dokazování tím, že konstatoval předložení 43 rozhodnutí žalovaného v příloze č. 1 jeho vyjádření ze dne 14.2.2023, vydaných k žádostem o prominutí zmeškání lhůty, která, jak bylo zjištěno, byla vydána v zápisovém řízení. Obsah těchto rozhodnutí zástupci účastníků nespороvali a byl jim znám.
37. Zástupce žalobce k tomu poukázal na skutečnost, že Úřad v uvedených rozhodnutích postupuje ohledně důvodů v žádostech benevolentně a není zřejmé, proč by měl být přísnější u důvodů ve výmazovém řízení. Má za to, že není dán rozdíl mezi zásadou koncentrace v zápisovém a výmazovém řízení, neboť ust. § 65 zákona o prominutí zmeškání lhůty nestanoví rozdíly k postupu Úřadu a dokonce uvádí důvody, pro které nelze zmeškání lhůty prominout. V dalším přednesu poukazoval na stejné důvody v rozhodnutích, jaké uváděl žalobce ve své žádosti (Covid-19, závady serveru). Žalobce má za to, že pokud Úřad činí rozdíly v rozhodování, měl by svou praxi zveřejnit. Následky (ne)prominutí zmeškání lhůty jsou stejné u přihlášky jako u výmazu užitného vzoru.

38. Zástupce žalovaného oponoval tím, že u přihlášek užitého vzoru šlo o formální nedostatky a Úřad se snaží vyjít vstříc přihlašovatelům. Poukázal na výslovně v zákoně stanovenou zásadu koncentrace.
39. Zástupkyně osoby zúčastněné na řízení zastávala shodné stanovisko se žalovaným.
40. Soud neprovedl dokazování dalšími 3 rozhodnutími, která žalovaný předložil k výzvě soudu v příloze č. 2, neboť tato 3 rozhodnutí nebyla vydána ve věci žádosti o prominutí zmeškání lhůty, nýbrž se týkala výmazu přímo v důsledku absence vyjádření k výmazu užitého vzoru. Další návrhy důkazů - výslech navrhovaného svědka k důvodům zmeškání lhůty a listiny - přihlášky žalobce k vynálezům soud nepovažoval z hlediska rámce sporu rozhodovací praxí žalovaného za relevantní.

IX. Posouzení věci Městským soudem v Praze

41. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
42. Žaloba je důvodná.
43. V souzené věci městský soud z podnětu podané žaloby posuzoval, zda Úřad a potažmo žalovaný posoudily podmínky k výmazu užitého vzoru v souladu se zákonem.
44. Podle § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech návrh na výmaz užitého vzoru z rejstříku musí být věcně odůvodněn a současně musí být předloženy důkazní prostředky, o které se návrh na výmaz opírá. Důvody výmazu včetně označení důkazů, kterých se návrh dovolává, nemohou být dodatečně měněny.
45. Podle § 18 odst. 3, věta první zákona o užitných vzorech Úřad vyzve majitele užitého vzoru, aby se k návrhu na výmaz ve stanovené lhůtě vyjádřil.
46. Podle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech nevyjádří-li se majitel užitého vzoru ve stanovené lhůtě, Úřad provede výmaz užitého vzoru z rejstříku.
47. Podle § 65 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích žalovaný promíne zmeškání lhůty, k němuž došlo ze závažných důvodů, požádá-li o to účastník do dvou měsíců ode dne, kdy pominula překážka zmeškání, a učiní-li v této době zmeškaný úkon a zaplatí správní poplatek podle zvláštních předpisů.
48. Podle § 21 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech pro práva na užitný vzor, spolumajitelské vztahy, pro zápis licenčních smluv k využití předmětu chráněného užitným vzorem, pro převody užitných vzorů, pro vztahy k zahraničí, pro zastupování v řízení před Úřadem, pro prominutí zmeškání lhůty, pro nahlížení do spisů, pro určovací řízení, pro zápis užitných vzorů utajovaných podle zvláštních předpisů, pro opravné řízení a pro udělování nucených licencí se obdobně použijí ustanovení zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích.
49. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích proti rozhodnutí Úřadu, s výjimkou rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty podle ustanovení § 65, lze podat ve lhůtě jednoho měsíce od doručení rozhodnutí rozklad.
50. Na základě uvedené právní úpravy je naprosto nepochybné, že řízení o návrhu na výmaz je řízením koncentrovaným, kde požadavek na striktní předložení důvodů výmazu a

důkazních prostředků v návrhu, bez možnosti jejich doplnění dle § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech je vyvážen požadavkem na vyjádření se k návrhu ve stanovené lhůtě (pod sankcí výmazu) dle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech.

51. Současně zákon na základě speciálního ustanovení § 65 odst. 1 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích aplikovatelný obdobně i na užitné vzory umožňuje, a to právě z důvodu „neúprosného“ výmazu v důsledku nedodržení lhůty k vyjádření majitelem výmazu podat žádost o prominutí zmeškání lhůty, a to i v rozkladovém řízení. Žádost o prominutí zmeškání lhůty musí být opřena pouze o závažný důvod zmeškání, za který lze považovat překážku objektivní povahy nezávislou na vůli žadatele. Je třeba přisvědčit žalovanému, že posouzení takových důvodů je na správním uvážení žalovaného a že vzhledem k předvídatelnosti výmazu užitného vzoru, která ze zákona vyplývá, lze prominout zmeškání lhůty pro vyjádření se k návrhu na výmaz užitného vzoru pouze za výjimečných okolností. Soud přisvědčuje žalovanému i osobě zúčastněné na řízení v jejich odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu i rozsudek Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9Ca 8/2006, který akcentoval potřebu opatrnosti ze strany majitele užitného vzoru z důvodu předvídatelného hrozícího zániku práv ze zapsaného užitného vzoru.
52. V dané věci však nebylo rozhodováno toliko výrokem o výmazu užitného vzoru bez dalšího, jen na základě absence vyjádření majitele užitného vzoru, což by bylo zcela legitimním k rozhodnutí o výmazu dle § 18 odst. 4 cit. zákona, nýbrž, a to poprvé v rozkladovém rozhodnutí, bez možnosti opravného prostředku, také o žádosti o prominutí zmeškání lhůty k učinění úkonu – vyjádření se k návrhu na výmaz. Je nepochybné, že žalobce na základě výzvy Úřadu i dalších vyhovění jeho žádostí o prodloužení lhůty k vyjádření se k návrhu na výmaz, tyto lhůty z důvodů, které tvrdí, nedodržel a vyjádření neposkytl. Nicméně podal žádost o prominutí lhůty dle § 65 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., k níž byl oprávněn a o níž bylo nezbytné rozhodnout, přičemž bylo na žalovaném, aby rozhodl v souladu s ust. § 65 odst. 1 citovaného zákona, tj. o tom, zda existovaly či neexistovaly závažné důvody pro vyhovění takové žádosti. Je pravdou, že žalovaný žalobcem uváděné důvody podrobil svému uvážení stran jejich závažnosti a zejména věrohodnosti, když poukazyval na určité časové nesrovnalosti zpochybňující tvrzení o objektivních okolnostech, které žalobci neumožňovaly komunikovat s jeho zástupcem či Úřadem v době pandemie COVID-19 a o nefunkčnosti serverů, které také měly této komunikaci zabraňovat. Řízení ve věci však bylo specifické tím, že žalobce v souladu se zákonem podal žádost o prominutí zmeškání lhůty současně s podaným rozkladem, což předurčuje, že o této žádosti bylo rozhodnuto až v rozkladovém řízení, a to bez možnosti podat opravný prostředek. Žalovaný o podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty věcně rozhodl současně s rozhodnutím o rozkladu, jímž potvrdil výmaz užitného vzoru. Uvedené znamená, že žalobce své výhrady k rozhodnutí o neprominutí lhůty mohl uplatnit až v žalobě a soud se na podkladě podané žaloby musel i s těmito výhradami vypořádat, neboť zákonnost rozhodnutí o žádosti o prominutí lhůty mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu a potažmo na výmaz užitného vzoru.
53. Městský soud tedy nemohl odhlédnout od toho, že žalobce v rámci žaloby namítal odlišnou rozhodovací praxi ve věcech žádostí o prominutí zmeškání lhůty dle zákona o užitných vzorech tak, jak srovnání s jinými rozhodnutími Úřadu zástupce žalobce také předestřel při ústním jednání před soudem. Vzhledem k tomu, že tato rozhodnutí dle žalobce, ale i dle vyjádření žalovaného vzhledem k jejich procesní povaze nejsou Úřadem

zveřejňována, soud si vyžádal předložení rozhodnutí, jejich výčet spisovými značkami žalobce učinil součástí žaloby, a provedl jimi dokazování.

54. Soudu bylo předloženo 43 rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty včetně žádostí, o nichž bylo takto rozhodováno, z nichž soud zjistil, že ve všech případech šlo o žádosti o prominutí zmeškání lhůty k doplnění návrhu na zápis užitého vzoru, resp. k odstranění vytčených vad ve vztahu k přihlášce užitého vzoru, tj. v zápisovém řízení. Skutečnosti a důvody uváděné v žádostech se lišily a týkaly se např. nemoci, hospitalizace, uzavření pracoviště, dovolené, zahraniční cesty, překážky v komunikaci se zástupcem přihlašovatele, avšak v nemalém rozsahu žádostí to byly také důvody výpadku internetové sítě, nemožnosti vygenerovat lhůtu, nefunkčnost počítače, výpadek elektrického proudu, problém v informačním systému distribuujícím datové zprávy, technická závada na počítači, ale také provozní problémy v souvislosti pandemií COVID-19, tj. podobné důvody, které v žádosti o prominutí zmeškání lhůty uváděl žalobce. Soud z uvedených rozhodnutí zjistil, že společným znakem takto vydaných rozhodnutí je vyhovění žádostí při uznání těchto důvodů pouhou konstatací v rozhodnutích. Některá rozhodnutí respektovala i žádost bez odůvodnění (např. PUV 2019-36330 nebo PUV 2019-36653). Uvedená rozhodovací praxe tedy svědčí o tom, že obdobné důvody zmeškání úkonu, jaké uváděl v této věci žalobce, byly v jiných případech ve vydaných rozhodnutích akceptovány bez správního uvážení o jejich věrohodnosti, přičemž z podaných žádostí nevyplývá, že tvrzení v nich byla nějakým způsobem doložena.
55. Soud zdůrazňuje, že samozřejmě nepřehlédl, že nejde o rozhodnutí vydaná pro zmeškaný úkon ve výmazovém řízení, všechna rozhodnutí provedená k důkazu se týkala zápisového řízení ve věci užitných vzorů a týkala se zmeškání lhůt pro doplnění nedostatků přihlášek užitého vzoru. Nelze však odhlédnout od toho, že právní úprava prominutí zmeškání lhůty v řízení podle zákona o užitných vzorech je specifickou úpravou, odlišnou od správního řádu a dle náhledu soudu se vztahuje na všechny lhůty, na něž jsou vázány určité účinky podle zákona o užitných vzorech, neboť nedodržení takové lhůty může mít vliv nejen na práva třetích osob ve výmazovém řízení, ale z hlediska priority zápisu i na práva jiných osob v řízení zápisovém. V každém případě však ust. § 65 odst. 1 požaduje pro prominutí zmeškání lhůty k úkonu „závažné důvody“, jejichž posouzení závažnosti je na přesvědčivém správním uvážení Úřadu. Jestliže Úřad, byť v zápisovém řízení důvody uváděné žalobcem posuzuje, jak uvádí ve vyjádření, benevolentněji, pak tuto praxi je třeba logicky a z hlediska účelu zákona o užitných vzorech přiblížit a logicky odůvodnit. Soud na rozdíl od žalovaného neshledává větší pochopení pro benevolenci pro účely zápisového řízení, v němž se teprve právo k určitému užitému vzoru konstituuje (zápisem) a nikoliv odebírá, oproti neakceptování obdobných důvodů prominutí tam, kde hrozí odnětí práva již zapsaného (výmazu). Stručně řečeno míra správního uvážení a přihlídnutí k *obdobným* důvodům prominutí zmeškání lhůty by mělo být rovnocenně a tím spíše aplikováno tam, kde v důsledku striktní právní úpravy již zásah do existujícího práva hrozí.
56. Soud si uvědomuje, že v dané věci není jeho úkolem přezkoumávat rozhodnutí vydaná k žádostem o prominutí zmeškání lhůty, kterou žalovaný předložil. Nicméně nemohl pominout, že Úřad v těchto rozhodnutích automaticky, a to bez dalšího, za závažné vady vedoucí k prominutí zmeškání lhůty považoval okolnosti, spočívající v nefunkčnosti či výpadech elektronické komunikace a omezení provozu z důvodu pandemie COVID – 19, tj. důvody, které jako u žalobce bránily v určité komunikaci a provedení úkonu. Soud k námitkám žalobce správní praxí nemohl přehlédnout určitou disproporci v posuzování

závažnosti důvodů spočívajících v *obdobných* objektivních okolnostech, tvrzených žalobcem a ostatními žadateli. Pokud si Úřad v uvedených rozhodnutích tyto důvody vymezil a jako takové je automaticky považoval za uznatelné, pak nelze než dospět k závěru, že stejný postup neaplikoval v hodnocení závažnosti důvodů žalobce, nadto v situaci, kdy odlišný přístup v posuzování závažnosti důvodů k prominutí zmeškání úkonu v daném případě vyvolává zrátu a zánik práva oproti stavu, kdy je takové právo teprve předmětem zápisového řízení. Soud nemůže přisvědčit žalovanému v jeho vyjádření k námitce zásadou legitimního očekávání, že žalobcova žádost je založena na jiných skutkových okolnostech *spočívajících v jiných důvodech*, neboť to z předložených rozhodnutí není patrné. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí nepovažuje za rozhodnutí vydané v souladu se zásadou rovného zacházení a legitimního očekávání při aplikaci stejné právní normy v rámci rozhodovací správní praxe a jako takové je považuje za nevydané v souladu se zákonem.

57. Oproti uvedenému soud nevešel na námitku nepříslušnosti žalovaného rozhodnout o neprominutí zmeškání lhůty.
58. V souzené věci je podle § 63 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích aplikace žalobcem namítaným ustanovením § 41 odst. 6 správního řádu vyloučena a v souvislosti s ust. § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech se neuplatní ani v tomto řízení. Uvedené zákony pak neobsahují speciální úpravu o tom, jaký orgán v rámci dvoinstančního rozhodování rozhoduje v případě, je-li podána žádost o prominutí zmeškání lhůty současně s podaným rozkladem. Vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty nelze podat rozklad, přičemž rozhodnutí žalovaného o této žádosti odpovídá i obecné úpravě podle správního řádu, neboť v době podání žádosti žalobce spolu s rozkladem bylo již řízení vedeno u rozkladového orgánu, nebyl žalobce rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých procesních právech. Tato práva využil a přezkumu rozhodnutí ve věci neprominutí zmeškání lhůty se domohl v řízení před správním soudem.

X. Závěr a náklady řízení

59. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu.
60. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náklady řízení v částce zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3.000 Kč a ve výši nákladů zastoupení advokátem. Náklady právního zastoupení jsou tvořeny odměnou za 4 úkony po 3.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, 2x účast u jednání) po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále za 4x paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 2 856 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 13 600 Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 19 456 Kč.
61. Výrok o nákladech osoby zúčastněné na řízení je dán § 20 odst. 5 s. ř. s., když soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 22. února 2023

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu